

OOK ZONDER MADRID EN DUBLIN BLIJFT DE UITLEVERING VAN MORENO EN GARCIA MOGELIJK, ALS SPANJE EEN DEGELIJK DOSSIER HEEFT

Frank Verbruggen *

Op 27 september 1996 ondertekenden de EU-lidstaten te Dublin een Conventie over de onderlinge uitlevering van verdachten en misdadigers.¹ Even daarvoor, in Madrid, spraken België en Spanje bilateraal af nog sneller te gaan. Indien deze instrumenten in werking treden – en de verdragspartijen geen gebruik maken van de mogelijkheden tot voorbehoud –, gaat het om een ware aardverschuiving, die zowat alle heilige huisjes van het uitleveringsrecht wegvaagt. Eerst en vooral ontnemen de continentale landen hun eigen onderdanen het eeuwenoude recht om niet uitgeleverd te worden aan vreemde landen. Daarnaast zal men de uitlevering niet kunnen weigeren voor politieke misdrijven. In een aantal gevallen – die onder de noemer terrorisme en georganiseerde criminaliteit thuishoren – zal het zelfs niet langer nodig zijn dat de gepleegde feiten ook in het om uitlevering verzochte land als misdrijf kunnen gekwalificeerd worden. Tenslotte zal ook de klassieke uitzondering van het fiscale delict wegvallen. Onze regering rechtvaardigt dit alles met het vertrouwen dat de lidstaten in mekaars systeem – moeten – hebben en de nood aan uitlevering als antwoord op de georganiseerde criminaliteit en het terrorisme, die in Europa vrij spel hebben, onder meer doordat zij zich achter dergelijke verouderde formalismen kunnen ‘verschuilen’. Politici beseffen dat het nog altijd makkelijker is formele regels te veranderen dan mensen of bureaucratieën. Daarom bestempelen ze in een – niet altijd van demagogie gespeende – argumentatie de formele basisregels steevast als ‘hindernissen’ in de strijd tegen georganiseerde criminaliteit en terrorisme.

Wij betwisten geenszins dat er aanpassingen nodig zijn. Zo gaat bijvoorbeeld de redenering die in de negentiende eeuw leidde tot de introductie van de notie ‘*politiek delict*’ – waarvoor uitlevering mogelijk is –, niet meer onverkort op. Het klassieke internationaal publiekrecht beoogde immers bijna uitsluitend het vermijden of afhandelen van conflicten tussen soevereine staten. Door in uitleveringsverdragen het politiek misdrijf als categorie in zijn geheel systematisch uit te sluiten, vermeed

* Verbonden aan het Instituut voor Strafrecht K.U. Leuven.

1. Zie de Akte van de Raad van 27 september 1996 inzake de opstelling van de Overeenkomst betreffende uitlevering tussen de Lid-Staten van de Europese Unie (96/C 313/02) en de bijhorende Overeenkomst en Verklaringen, *P.B. C.*, 23 oktober 1996, Nr. C 313/11-23.

men dat het aangezochte land geval per geval partij zou moeten kiezen in de interne geschillen van het verzoekende land.² De feitelijke verbanning naar het buitenland van politieke stokebrands betekende destijds inderdaad meestal dat hun rol in de binnenlandse politiek zo goed als uitgespeeld was, zodat de nood om hun uitlevering te bekomen niet zo sterk op de verzoekende regering woog. De toegenomen mobiliteit en communicatie hebben echter brandhout gemaakt van deze theorie. Het bestempelen van een misdrijf als politiek en er de uitlevering voor weigeren, betekent daarom vaak impliciet partij kiezen voor de gezochte persoon of zijn organisatie, met bijna altijd een conflict met de verzoekende staat als gevolg. Het internationaal recht is echter ook geëvolueerd en beschermt niet alleen staten tegen mekaar, maar ook individuele rechtsonderhorigen tegen staten, hun eigen staat zowel als een vreemde. Verdedigers van mensenrechten zien daarom uitleveringsverdragen niet meer louter als een uiting van de soevereiniteit van de staat over de mensen op zijn grondgebied en van de niet-inmenging van de interne keuken van andere staten. Zij lezen er ook garanties in die het individu dat 'voorwerp' is van de uitlevering, kan afdwingen tegenover de staten, zelfs al gaan die onderling akkoord over uitlevering. Het is nog niet duidelijk in welke mate deze trend zich zal doorzetten, omdat staten uitleveringsverdragen steeds flexibeler en minder onvoorwaardelijk maken.

Terecht trachten regeringen het bureaucratische parcours van de internationale rechtshulp en de uitlevering in te korten. De opeenvolging van formele tussenstations, een nachtmerrie voor gemotiveerde speurders, dient immers zelden ter bescherming van de rechten van het individu. Doch zomaar alle principes overboord gooien, is dan weer het andere uiterste. Opdat het Parlement daarmee zou instemmen, zal de regering toch met sterkere argumenten voor de dag moeten komen dan de vage 'nood aan internationale samenwerking'. Onderling vertrouwen is inderdaad de hoeksteen van internationale samenwerking, maar een blind vertrouwen in buitenlandse instellingen getuigt van roekeloze naïviteit. Dat geldt des te meer nu zelfs het vertrouwen in het eigen stelsel tot op het vriespunt is gedaald. Op zijn minst moet men de weggefallen garanties compenseren, bijvoorbeeld door een grotere 'inmenging' van de uitleverende staat en/of van internationale instellingen in de procedure die op de uitlevering volgt.

In de marge van de bijeenkomsten in Dublin waren de verwijzingen naar Belgisch-Spaanse botsing over de zaak van het Baskisch echtpaar Luis MORENO RAMAJO en Raquel GARCIA ARRANZ niet van de lucht. Ze was zelfs de directe aanleiding voor het akkoord in Madrid. De zaak geldt als een typevoorbeeld van hoe bevriende regeringen die willen samenwerken tegen het terrorisme dat niet kunnen omwille van rechtsfiguren die in een naar Politieke Unie groeiend Europa niet langer zin zouden hebben. Door de opgeklopte media-heisa omtrent de zaak grepen politici van de meest diverse pluimage, in Brussel zowel als in Spanje of in Straatsburg, haar aan om zich te profileren. Weinigen getroosten zich de moeite om na te gaan hoe de vork nu juridisch aan de steel zat.

2. DAS, H. en PERTEGAS SENDER, M., 'Het dossier Moreno en Garcia: recht en diplomatie', *Vlaams Jurist Vandaag*, mei 1996, 4.

Waarom vroeg Spanje de uitlevering van MORENO en GARCIA? Volgens het internationaal arrestatiebevel verdacht de onderzoeksrechter van de Madrileense Audiencia Nacional hen van 'colaboración con banda armada'. Op welke feiten baseerde hij die beschuldiging? Volgens hem had het echtpaar in januari 1992 onderdak en transport verstrekt aan de 4 terroristen die op dat moment het ETA-commando *Vizcaya* vormden. Terwijl ze bij MORENO en GARCIA in het nabijgelegen Sopelana logeerden, vermoordden die terroristen in Bilbao José Aseán CASTRO, een politieman.³ Dat zijn dus de feiten, 'colaboración con banda armada' (samenwerken met een gewapende bende) was de kwalificatie, het strafrechtelijk etiket dat de Spaanse rechter op die feiten plakte.

De Vlaamse pers echode herhaaldelijk het sleutelargument van de ETA-sympathisanten: een getuigenis waarvan een Spaanse rechter de ontoelaatbaarheid heeft vastgesteld, omdat ze het resultaat zou zijn van foltering, vormt het enige bezwarende element tegen hen. De Spaanse pers rept daar vreemd genoeg met geen woord over. De verantwoordelijke magistraat van het Spaanse Openbaar Ministerie, Eduardo FUNGAIRIÑO beweert dat hij een goed dossier overmaakte aan de Belgen en steeds beschikbaar bleef voor alle bijkomende inlichtingen die de Belgische regering zou wensen.⁴ Het lijkt onwaarschijnlijk dat hij op de uitlevering zou blijven aandringen zonder ook maar enig bruikbaar bewijselement tegen de twee te hebben, maar onmogelijk is het niet. De Minister van Justitie heeft het uitleveringsbesluit ingetrokken en lijkt voorlopig niet de intentie te hebben er een nieuw uit te vaardigen.

Dat is enigszins bevreemdend, want als het dossier inderdaad meer aanwijzingen bevat dat het Baskisch echtpaar schuldig was aan het herbergen van het commando en de Belgische regering echt wil uitleveren, bestaat er ons inziens geen juridisch beletsel. Het volstaat dat de Minister van Justitie zijn beslissing beter motiveert dan hij de eerste maal deed. Want het enige wat de Raad van State gedaan heeft, is het schorsen van een administratieve beslissing wegens haar gebrekkige motivering. Volgens de Raad had de regering onvoldoende uitgelegd waarom er geen sprake was van een politiek misdrijf.

Niemand betwist dat, indien de Basken inderdaad schuldig zijn aan de feiten die het Spaanse gerecht hen aanwrijft, zij die om politieke redenen en met het oog op een politiek resultaat pleegden. De basisregel is dan eenvoudig: voor dergelijke politieke misdrijven mag niet uitgeleverd worden. Op dat beginsel van niet-uitlevering bestaan echter uitzonderingen. Minister DE CLERCK steunde zich in het uitleveringsbesluit op artikel 1 e) en f) van het Europees Verdrag tot bestrijding van het Terrorisme uit 1977.⁵ Volgens die bepalingen gelden bij uitleveringsverzoeken niet als politiek misdrijf: '*de strafbare feiten gepleegd met gebruikmaking van bommen, (hand)granaten, raketten, automatische vuurwapens of bombrieven en -pakjes voor zover dit gevaar voor personen oplevert (1 e))*' en poging tot één van de bovenge-

3. J.Y., 'El fiscal afirma que el expediente de extradición estaba completo', *El País*, 7 februari 1996.

4. *Ibid.*

5. Europees Verdrag van 27 januari 1977 tot bestrijding van terrorisme, opgemaakt te Straatsburg, goedgekeurd bij Wet van 2 september 1985, B.S., 5 februari 1986.

noemde strafbare feiten of (l) deelneming als mededader of medeplichtige van een persoon die een zodanig feit pleegt of daartoe een poging doet (1 f)). *'De feiten zijn bijzonder zwaarwichtig en er werden aanslagen gepleegd waarbij de fysieke integriteit van personen werd geschaad'*, vervolgt het uitleveringsbesluit, *'zodat er geen politiek misdrijf bestaat waarvoor uitlevering verboden is'*.

De Raad van State vond deze motivering onvoldoende: *'overwegende dat de omschrijving van de in het internationaal aanhoudingsmandaat opgesomde feiten – het deel uitmaken van een gewapende bende in aansluiting met het misdrijf van onwettige vereniging – door het verschaffen van logies en vervoer – en deze die ten grondslag liggen van het uitleveringsbesluit – de feiten van artikel 1 e) en f) van het Europees Verdrag tot bestrijding van terrorisme [...] niet overeenstemmen, en dat evenmin enig verband daartussen aangeeft waarom de tenlastegelegde feiten niet als een politiek delict moeten gekwalificeerd worden, ondanks het verzoek van verzoeker daaromtrent en het gunstig advies van de Kamer van Inbeschuldigingstelling daaromtrent'*. Daarom schorste hij het uitleveringsbesluit.⁶

Gert VERMEULEN en Tom VANDER BEKEN doen in een commentaar⁷ terecht opmerken dat de Raad van State lichtjes in de fout ging. Zoals zowat iedereen in dit dossier verwarde hij immers het feit – het verlenen van logies en transport aan vermoedelijke moordenaars – met de Spaanse kwalificatie – deel uitmaken van een gewapende bende in aansluiting met het misdrijf van onwettige vereniging. De cruciale vraag is hoe de feiten zouden gekwalificeerd kunnen worden, indien ze op Belgisch grondgebied zouden plaatsgevonden hebben. VERMEULEN en VANDER BEKEN beweerden aanvankelijk dat de aan het echtpaar aangewreven feiten naar Belgisch strafrecht enkel strafbaar waren als 'bedrieglijke verberging van daders van wanbedrijven of misdaden (art. 339 Sw.)'. Later hielden zij het bij 'verschaffen van een onderdak en van vervoer aan een bende of aan haar afdelingen, zonder er evenwel deel van uit te maken (art. 324 Sw.)'.⁸ Dat is geen daad van deelneming aan het misdrijf dat gepleegd werd door de persoon die men verbergt, zodat hij niet onder artikel 1, f) van het Terrorismeverdrag valt en het dus een politiek misdrijf blijft.⁹

Toch lijkt dat een verkeerde inschatting van hoe een organisatie als ETA werkt. Na een moordaanslag gaan terroristen niet op goed geluk af aankloppen bij vrienden of sympathisanten met de vraag of ze zich even mogen verschuilen.¹⁰ Integendeel, er bestaat een goed georganiseerd netwerk van safehouses, die ten allen tijde ter beschikking staan voor onderduikers. Wie zich beschikbaar stelt weet, zoals iedereen in het Baskenland, dat de clandestiene ETA-commando's zich niet bezighouden met het overschilderen van Castilliaanse straatnaamborden of het vernielen van ruiten

6. R.v.St., 5 februari 1996, *Recente arresten van de Raad van State*, 1995-96, 230.

7. VERMEULEN, G. en VANDER BEKEN, T., 'Uitlevering Basken aan Spanje: juridische bedenkingen bij een politieke zaak', *Recente arresten van de Raad van State*, 1995-96, 225.

8. VERMEULEN, G. en VANDER BEKEN, T., 'Extradition in the European Union: State of the Art and Perspectives', *Eur.J.Crime Cr.L.Cr.J.*, 216; zie ook de bijdrage van deze auteurs eerder in dit nummer.

9. VERMEULEN, G. en VANDER BEKEN, T., 'Uitlevering Basken aan Spanje: juridische bedenkingen bij een politieke zaak', *Recente arresten van de Raad van State*, 1995-96, 226.

10. Infiltratie en verraad zijn een constante bedreiging voor de organisatie en haar leden, zodat de hele structuur is opgezet om dat gevaar te bezweren of althans in te dijken.

en telefooncellen. Daarvoor hebben de radicale separatisten immers een bijzondere 'jeugbeweging' (Jarrai). De commando's doen uitsluitend het zware werk: bomaanslagen en moorden vooral, ontvoeringen ook.¹¹ Wij vinden het niet nodig algemene uitspraken te doen over de vraag of alle logistieke helpers van ETA-commando's noodzakelijk 'deel uitmaken' van de 'bende' ETA.¹² Wij geloven dat de handelingen van MORENO en GARCIA, indien bewezen, naar Belgisch recht ook¹³ kunnen gekwalificeerd worden als medeplichtigheid aan de moord op de politieman. Op grond van artikel 66, 3 van ons Sw. '[worden] als medeplichtigen aan een [misdaad] gestraft, zij die [] met hun weten de dader of daders hebben geholpen of bijgestaan in daden die de [misdaad] hebben voorbereid, vergemakkelijkt of voltooid'. Volgens het Spaanse gerecht hield het commando zich zowel voor als na de moord bij MORENO en GARCIA schuil, al is het niet duidelijk of ze dat kunnen bewijzen.

Wat als de terroristen pas na de moord bij het echtpaar aankwamen? Handelingen na het voltooien van een misdrijf gelden in principe niet als daden van medeplichtigheid. Daarop bestaat er nochtans een uitzondering: indien materiële hulp wordt verstrekt na de beëindiging van het misdrijf doch het resultaat is van een voorafgaand akkoord tussen dader en deelnemer. De voorafgaandelijke belofte of afspraak kan dan *in bepaalde omstandigheden* worden beschouwd als een daad die de uitvoering van het misdrijf heeft vergemakkelijkt.¹⁴ Volgens ons hoeft het geenszins te gaan om een expliciet akkoord tussen de daders van de moord en het echtpaar

11. ETA is de gewapende groep binnen de veel meer organisaties omvattende MLNV, de Baskische Beweging voor Nationale Bevrijding. Een goed Engelstalig overzicht van de structuur van de MLNV en meer bepaald van ETA, kan men vinden bij LLERA, F., MATA, J. en IRBIN, C., 'ETA: From Secret Army tot Social Movement – The Post-Franco Schism of The Basque Nationalist Movement', *Terrorism and Political Violence*, Vol. 5, No. 3 (Autumn 1993), 122-124. Volgens door de politie ontdekte documenten bestaat de ETA-hiërarchie uit drie niveaus. De leiders zijn de zgn. 'liberados' of 'illegales', ondergedoken 'beroepsterroristen' wiens identiteit normalerwijze aan de politie bekend is. Het tweede niveau is dat van de 'legales', van wiens lidmaatschap de politie niet op de hoogte is en die ogenschijnlijk een gewoon beroepsleven leiden. Zij zijn onderverdeeld in 'enlaces' (verbindingspersonen), 'buzones' (boodschappers) en 'informativos' (inlichtingenverzamelaars). Het derde niveau, waar GARCIA en MORENO geacht worden toe te behoren, is dat van de zgn. 'ondersteuners'. 'Hun functie is het voorbereiden en voorzien van logistieke steun voor de activiteiten die de leden van de andere niveaus in het kader van de organisatie uitvoeren. Deze functie behelst het voorzien van transport, voedsel, kleding, documenten, onderdak, of iets anders dat nodig mocht zijn. Na een periode van opleiding in het lokale hoofdkwartier en contact met leden van hogere niveaus die verantwoordelijk zijn voor recrutering, worden de leden van dit niveau mede verantwoordelijk voor recrutering en het aanmoedigen van een verregaand engagement in de organisatie.' (Eigen vertaling)

12. Naar Belgisch recht is een van de vragen daarbij hoe hoog de lat ligt voor het bewijzen van dat de gewoonte bestaat, nodig voor het misdrijf van art. 68 Sw. Over het simplisme van het beschouwen van ETA alsof het louter ging om een organisatie die criminele handelingen stelt om te overleven, dus als een 'bende', zie GARZÓN, B., 'Frente al terrorismo, los problemas de la respuesta judicial a ETA', *El Mundo, Historia de la democracia, Capítulo 42*, 1996, 817.

13. Er is sprake van eendaadse samenloop met het misdrijf van art. 324 Sw.

14. DUPONT, L. en VERSTRAETEN, R., *Handboek Strafrecht*, Leuven, Acco, 1990, 332; VAN DEN WYNGAERT, Ch., *Strafrecht en strafprocesrecht in hoofdlijnen*, Antwerpen, Maklu, 1994, 298; Vgl. Nederland: REMMELINK, J., *Inleiding tot de studie van het Nederlandse Strafrecht*, Arnhem, Gouda Quint, 1996, 447.

MORENO-GARCIA. Indien men wetens en willens schuilplaatsen en transport ter beschikking stelt van 'commando's' van ETA, weet men dat die onderduikers mogelijk moordaanslagen zullen plegen in de loop van hun verblijf en neemt men dat erbij. Zelfs al worden de 'huisbazen' om veiligheidsredenen onwetend gehouden over de precieze details van de aanslag, toch zullen zij eraan medeplichtig zijn. Zij hebben immers een zogenaamd 'eventueel' deelnemingsopzet ten aanzien van de feiten. Dat betekent dat MORENO en GARCIA het misdrijf dat zij door hun gedragingen vergemakkelijkt hebben – de moord –, misschien niet echt wilden, maar het 'op de koop toe namen' als een mogelijk gevolg van hun bewuste beslissing het commando onderdak te verlenen. De maximumstraf voor medeplichtigen aan moord was op het moment van de feiten levenslange dwangarbeid. Sinds de afschaffing van de doodstraf wordt dat opsluiting van twintig tot dertig jaar.¹⁵ De uiteindelijk opgelegde straf zal weliswaar normalerwijze veel lager liggen, maar dat is voor het uitleveringsrecht niet relevant. Indien de moord op de politieman met automatische vuurwapens of explosieven gebeurde, valt het gedrag van het echtpaar dus toch onder artikel 1, f) van het Terrorisme­verdrag waarop de Minister zich had beroepen en is er geen sprake van een politiek misdrijf.

Zelfs indien de politieman met een gewoon handvuurwapen werd omgebracht, moet DE CLERCK nog niet wanhopen. Hij heeft immers nog een troef achter de hand. Volgens artikel 2 van het Terrorisme­verdrag staat het België vrij *'niet te beschouwen als een politiek delict, een met een politiek delict samenhangend feit of een feit ingegeven door politieke motieven, elke ernstige daad van geweld die niet is bedoeld in artikel 1 en die is gericht tegen het leven of de vrijheid van personen dan wel beoogt personen lichamelijk letsel toe te brengen. [...] Hetzelfde geldt eveneens ingeval van [...] deelneming eraan als mededader of medeplichtige van een persoon die zodanig feit pleegt ...'* Zodra de Spaanse magistraten dus voldoende – in een rechtbank bruikbare – elementen aanvoeren die hun versie van de feiten geloofwaardig maken, volstaat het – nog steeds – dat de Belgische Minister van Justitie de voorgaande uiteenzetting in zijn motivering overneemt. De verdediging van het echtpaar zal ongetwijfeld beweren dat een dergelijk nieuw uitleveringsbesluit artikel 66, 3 Sw. schendt. Vooraanstaande handboeken strafrecht erkennen nochtans de mogelijkheid van deelneming door materiële handelingen *post factum* in uitvoering van een voorafgaand akkoord. Daar zal de Raad van State rekening mee moeten houden, indien hij zich moet uitspreken over de wettigheid van het nieuwe besluit.

Als Minister DE CLERCK het geval MORENO-GARCIA aangrijpt om de drastische ingrepen in het uitleveringsrecht te rechtvaardigen, hoeft het parlement dat niet zomaar te slikken. Ook om het wetsontwerp door te drukken waarmee hij naar Italo-Amerikaans model een nieuw misdrijf 'deelneming aan een criminele organisatie' wil invoeren, kwam de Minister van Justitie trouwens met MORENO en GARCIA op de proppen. Wij konden hen niet uitleveren omdat het misdrijf 'colaboración con

15. Art. 3 W. 10 juli 1996 tot afschaffing van de doodstraf en tot wijziging van de criminele straffen, B.S., 1 augustus 1996, 20598.

banda armada' bij ons niet bestaat, of alleszins strikter wordt geïnterpreteerd, en dat is een 'serieuze hinderpaal' voor samenwerking met landen die een dergelijk misdrijf wel kennen, zo luidt het argument. Dit is slechts zo voor de leden van de criminele organisatie die zich op geen enkele manier schuldig maken aan om het even welk misdrijf, zelfs niet aan deelneming – als opdrachtgever of nuttige helper – of als witwasser – al wie vermogensvoordelen ontvangt. Men kan zich afvragen of het wel zin heeft zo iemand te straffen. Natuurlijk draait het echte probleem om 'slechteriken waarvan men het niet kan bewijzen'. Doch het antwoord daarop is een beter opsporingsapparaat, niet het invoeren van een 'schuldig door verdenking'-categorie.

De zaak MORENO en GARCIA wordt dus te pas en vooral te onpas uit de argumentenlade opgediept. De Minister stond voor een moeilijke politieke keuze en nam zijn verantwoordelijkheid door voor uitlevering te kiezen. De meerderheid in de Kamer steunde hem daarin. Het is niet duidelijk wat nu zal gebeuren. Ofwel beschikken de Spanjaarden inderdaad enkel over een ontoelaatbare getuigenverklaring tegen de twee. Door ondanks een op drijfzand steunend dossier toch aan te dringen op de uitlevering van de twee 'kleinere garnalen' die MORENO en GARCIA tenslotte toch zijn, heeft Spanje dan niet alleen zichzelf maar ook zijn Belgische partner onnodig in een lastig parket gebracht. Om van het propagandasucces voor de separatisten nog maar te zwijgen... De woedende Spaanse reactie, die hoe dan ook misplaatst was, wordt dan helemaal onbegrijpelijk. Tenzij het natuurlijk om succesvolle bluff ging, waarmee van België onnodige toegevingen afgedwongen werden in de onderhandelingen over de Overeenkomst betreffende Uitlevering. Het Belgisch parlement kan daar weliswaar nog steeds een stokje voor steken.

Wanneer Spanje daarentegen wel degelijk over een serieus dossier tegen de twee beschikt, heeft de Belgische regering gefaald. De motivering van het uitleveringsbesluit in een zo gevoelige zaak was verrassend slordig. Ook de Belgische oppositiepartijen, die beweerden dat DE CLERCK 'blunderde' omdat hij had moeten weten dat hij de twee onmogelijk kon of mocht uitleveren, slaan echter de bal mis. Minister DE CLERCK kan de 'ik wil wel, maar kan niet'-houding die hij zich na het arrest van Raad van State aanmat, herzien. Zoals heel politiek België – en het Europees Parlement – overschat hij de draagwijdte van het arrest. Daarin staat helemaal niet *dat* het misdrijf waarvoor Spanje om uitlevering verzocht een *politiek misdrijf* was. Daartoe is de Raad immers niet bevoegd. Hij stelde *enkel* vast dat de Minister *onvoldoende uitgelegd had waarom het niet om een politiek misdrijf ging* en schorsde daarom zijn uitleveringsbesluit. Door de intrekking van zijn uitleveringsbeslissing heeft de Minister de blamage van een vernietiging door de Raad van State vermeden. Indien hij de zaak nu op haar beloop laat, geeft hij impliciet toe dat Spanje geen poot had om op te staan en hij dus een ernstige politieke – geen juridische – fout heeft gemaakt met zijn uitleveringsbesluit. In het andere geval volstaat het met een nieuw – gemotiveerd – uitleveringsbesluit aan de bezwaren van de Raad tegemoet te komen. Daarvoor is de omweg van Madrid of Dublin niet nodig.